

MEZŐSÉGI NÉPDALOK

Csutorás Tábor, Boros Erzsébet

2024. AUGUSZTUS

4-11

1. A füzesi nádas berek

Ördögösfüzes

A füzesi nádas berek,
A füzesi nádas berek,
Ott terem az ügyes gyerek,
Ott terem az ügyes gyerek.
Zabot vittem a malomba,
Zabot vittem a malomba,
Zabot vittem, nem vadlencsét,
Leányt szeress, nem menyecskét!
A füzesi határon,
Nem volt szilva a nyáron,
Mer' elhordták a csókák,
Mer' a lányok mind csalfák.

*

Jaj de szépen jövünk mük,
Szép menyasszont hozunk mük,
Szép a híre, szép a neve,
Szép a leánviselete!
A menyasszan bújába,
Belébútt a burjánbo,
s A vőlegény utáno,
A vőlegény utáno.
A menyasszan szép virág,
Koszorúja gyöngyvirág,
Boldog az a vőlegény,
Ki azt mondja, az enyém.
*
Örömanya, jöjjen ki,
Bár a kaput nyissa ki!
Hozunk kednek (kendnek) segítséget,

A fiának feleséget.

Hogy seperje ki a házát,
Hogy dúcolja meg a hátát,
Hogy seperje ki a házát,
Hogy dúcolja*20meg a hátát

2. Száradj el bokor a tetőn

Mezőveresegyháza

Száradj el, bokor, a tetőn,
Száradj meg, régi szeretőm,
Száradjál meg, mint a széna,
Aszalódj meg, mint a szilva!
Nem kívánok egyéb átkot,
Egyél meg egy mázsa mákot,
Minden nap csak egy szemet,
Addig élj, míg megeszed!
Édesanyám sok szép szava,
Kit fogadtam, kit nem soha,
Most fogadnám, de már késő,
Mert az idegen az első,
Most fogadnám, de már késő,
Hull a könnyem, mint az eső

3. Harmatos a borostyánfa levele

Magyarborzás

de Harmatos a borostyánfa levele,
Utoljáro jöttem hozzád, babám, az este,
Utoljáro fogtam ajtód nyitóját,
Szép csendesesen kívántom jó éjszakát.
hej Utoljára fogtam ajtód nyitóját,
Szép csendesesen kívántom jó éjszakát.

Keserű víz, nem hittem, hogy édes légy,
Régi babám, nem hittem, hogy csalfa légy,
ej Csalfasággal csaltad meg a szívemet,
A Jóisten borítsa rád az eget!

*

Máma péntek, hónap szombat, vasárnap,
Sepregetnek a füzesi leányok.
Seperjétek ki az utcát simára,
Jön a babám, csikorog a csizmája!

Édesanyám, mér szültél a világra,
Mért nem dobtál a zavaros Tiszába?
Tisza vize vitt volna a Dunába,
Hogy ne lennék senki megunt babája!

Édesanyám, hol van az az édes tej,
Amelyikkel katonánok nevelt fel?
Atdad volna tejedet a báránynak,
Ne neveltél volna föl katonának!

Édesanyám, hol fogok én meghalni,
Hol fog az én piros vérem elfolyni?
Oroszország közepében a sírom,
Édesanyám, arra kérem, ne sírjon!

Édesanyám, ki lesz huszár, ha jén nem,
Ki nyergeli föl a lovát, ha jén nem?
Fölnyergelem a lovamat, a sárgát,
Megkerülöm Magyarországnak határát.

Édesanyám, menjen haza, ne sírjon,
Menjen haza, rögtön levelet írjon,
Írja meg, hogy a szeretőm kit szeret,
Kivel tölti le azt a három évet!

4. Le az utcán, le, le, le

Szépkenyerűszentmárton

Le az utcán, le, le, le,
Piros rózsá levele,
Szakasztottam belőle,
Itt van a kebelembe'.

Gyere, rózsám, a szőlőbe,
Szedjünk szőlőt keszkenyőnkbe,
Piros almát a zsebünkbe,
Zörgős diót kebelünkbe,
s Úgy menjünk az esketőbe,
s Úgy menjünk az esketőbe.

*

Szentmártoni templom előtt
Háromágú diófa nőtt.
Három ága, hat levele,
Szeretőmnek szíp a neve.
Mi haszna, ha szíp a neve,
Más íli világát vele.

5. Kisszebeni, nagyszebeni bíró kapujába'

Mezőveresegyháza

Kisszebeni, nagyszebeni bíró kapujába',
Megbotlott a, megbotlott a kis pej lovam
lába,

Úgy megbotlott, ej-haj, hogy le is estem
volna,

Ha a bíró legszebb lánya meg nem ölelt
volna.

Kisszebeni, nagyszebeni bíró udvarába',

Lehullott a, lehullott az akácfa virágja,

Úgy lehullott, ej-haj, mint a cseppentett
vér,

Fáj a szívem, majd meghasad a régi
babámér'.

*

Kisszebeni, nagyszebeni bíró udvarába'

s Lehullott a, lehullott az akácfa virága,

s Fölszedné azt, sej-haj, de sok öreg
édesanya,

Ha ja fia három kerek évig ne volna katona

6. Ha még egyszer hús esztendő lehetnék

Mezőveresegyháza

Ha még egyszer hús esztendő lehetnék,

A lányok közt jobban széjjelnezhetnék,

Választanék magamnak egy szeretőt,

Ki megvárja azt a három esztendőt.

Alkonyatkor születtem a világra,

Alkonyat vót egész életem világa,

Alkonyatkor hagyott el a kedvesem,

Alkonyatkor végy magadhoz, Istenem

7. A marosi füzes alatt

Buza

A marosi füzes alatt,

Van egy forrás titok ala[tt],

Aki abból vizet iszik,

Babájától elbúcsúzik.

Én is abból vizet ittam,

A babámtól elbúcsúztam,

Úgy elbúcsúztam szegénytől,

Mind az elmúlt esztendőtől.

Mondtam, anyám, házasíts meg,

Azt mondtad te, hogy ráérek,

Elvették a szeretőmet,

Soha se házasadok meg!

s Úgy elmegyek, meglássátok,

Soha hírem nem halljátok,

Mikor hírem meghalljátok,

Gyászlevelem olvassátok.

*

s Ha még eccer lány lehetnék,

Megválasztanám a legényt,

Mind a szépet, s a szálósát,

Mint edénynek a mázosát.

*

Édesanyám sok szép szava,

Kit fogadtam, kit nem soha.

Megfogadnám, de már késő,

Mert az idegen az első.

*

Édesanyám rózsafája,
Én voltam a legszebb ága,
Kihajlottam az utcára,
s A legények kalapjára

8. Tisza partján nem jó elaludni

Feketelak

Tisza partján nem jó elaludni,
Mert a Tisza ki szokott önteni,
s Mert a Tisza ki szokott önteni.

Mert a Tisza árkat mos az útján,
s Barna kislány sírva mos a partján,
Sírva mondja az édesanyjának:

Szeretőjét viszik katonának,
de Szeretőjét viszik katoná[nak],
[Szeretőjét viszik katonának.]

9. Sárgadinnye, görögdinnye hajastól

Feketelak

Sárgadinnye, görögdinnye hajastól,
Haragszik rám az én rózsám annyastól.
Ha haragszik, haragudjék magára,
Vesse magát a zavaros Dunába!

Sárgadinnye felfutott a görögre,
El kell válni, kisangyalom, örökre,
Úgy elválunk, kisangyalom, egymástól,
Mint fényes hold, hej, a másik világtól.

*

s Kisangyalom, ha tudtad, hogy nem szeretsz,
Írtál volna egy elváló levelet!
Elválásunk még a fák is sirassák,
Leveleit a földre lehullassák.

s Régi babám, ha meguntál szeretni,
Szabad néked más szeretőt keresni,
Adjon az ég szebbet, jobbat nálomnál,
Nékem, babám, csak olyant, mint te voltál!

Régi babám, ha meguntál szeretni,
Szabad néked más szeretőt keresni.
Szeress olyant, kinek ökre s szekere,
A Jóisten úgy áldjon meg örökre!

Édesanyám, ha meguntál tartani,
Vigyél engem a vásárba eladni,
Adjál oda a legelső kérőmnek,
Mért nem adtál a régi szeretőmnek

10. Kinek nincsen szeretője, babája

Buza

s Kinek nincsen szeretője, babája,
s Menjen ki a zöld erdőben (!) bujába,
s Írja fel a zöld erdőbe egy levélre,
Hogy neki nincs babája, szeretője.

*

s Hallod, rózsám, mit füttyintett a rigó,
s Katonának beíratott a bíró,

s Az Isten is katonának teremtett,
s Az a huncut pap is annak keresztelt.

s Az Isten is katonának teremtett,
s Az a huncut pap is annak keresztelt.

*

s Édesanyám, ha meguntál tartani,
Vigy el engem a vásárba eladni!
s Adjál oda a legelső kérőmnek,
Ha nem adtál babámnak, szeretőmnek!

s Édes rózsám, ha meguntál szeretni,
Szabad neked más szeretőt keresni,
s Adjon Isten szebbet, jobbat nálomnál,
s Nekem, babám, csak amilyen te voltál!

*

De szeretnék zöld erdőbe' fa lenni,
De még jobban tölgyfa nevet viselni!
Elégetném ezt a cudar világot,
hogy Ne ölelje senki az én babám[ot].

De szeretnék a templomba elmenni,
Mikor a pap a babámat esketi!
s Meghallgatnám, hogy tagad ki szívéből,
s Megkérdezném: nem fél a Jóistentől?

11. Ihatnám én, de nincs mit

Feketelak

s Ihatnám én, de nincs mit,
Borér' küldnék, de nincs kit,

Beteg az én galambom,
Mégis elmegy, ha mondom.

A szépasszony messze lát,

Borér' küldi az urát,

Míg az ura borér' jár,

Nyalka legény nála jár.

Ha te tudnád, amit én,

Ki babája vagyok én,

Nem vagyok én a másé,

Csak a kedves rózsámé.

12. Édesanyám úgy szeretett

Feketelak

Édesanyám úgy szeretett,
Bölcsőbe tett, úgy rengetett,
Csicset adott, elaltatott,
Mégis katonának tartott.

Édesanyám, kedves anyám,
Szedjen össze minden ruhám,
Szedje össze, tegye a ládábo,
Három évig nem leszek gazdája.

Nincs mit tenni, el kell menni,
Katonának el kell menni,
Jön október, a kutya-betyár hónap,
El kell masírozni.

13. Mikor mentem a faluból kifelé

Buza

s Mikor mentem a faluból kifelé,
s Lányok kísérték az állomás felé,
s Minden lánnyal kezet adtam sorjába',
Csak a babám maradt legutaljára.
s Édesanyám, menjen haza, ne sírjon,
Ha hazamegy, rögtön levelet írjon!
s Azt írja meg, hogy a babám kit szeret,
Kivel tölti el ezt a másfél évet.

*

s Kedves babám, add ide a jobb kezed,
s Mert, én téged igazán szerettelek!
s Jártam hozzád sok esőbe, sok sárba,
Jártam hozzád, régi babám, hiába.

*

Mikor mentem a faluból kifelé,
Zörgették a vasas ajtót befelé,
Vasas ajtó, hulljon le rólad a zár,
Hadd még eccer lehessek szabad madár!

Szabad madár csak akkor is lehetek,
Ha a Sztalin katonájo nem leszek,
Na-na-na-na, na-na-na-na, na-na-na,
Na-na-na-na, na-na-na-na, na-na-na.

*

Esik eső, szép csöndesen csepereg,
Rózsa Sándor a kocsmába' kesereg,
Kocsmárosné, bort ide az asztalra,
Legszebb lányát állítsa ki sztrázsának!

Édesanyám, én nem állok sztrázsának,
Amott jönnek a gyulai zsandárok,
Rózsa Sándor nem vette ezt tréfára,
Felugrott a bársonyszőrű lovára.

Felugrott a bársonyszőrű lovára.
Elvágatott a gyulai pusztába,
Lova lába megakadt egy fenyőbe,
Rózsa Sándort ott fogták el örökre.

Le az utcán, szép csöndesen lefelé,
Szamosújvár börtönkapuja felé,
Szamosújvár börtönfala de sárga,
Oda leszek életfogytig bezárva.

Zsandár uram, arra kérem magukat,
Eresszék el bár a jobbik karomat!
De a zsandár azt válaszolta rája:
Tüzes vasat verek mindkét karjára.

Megüzenem én az édesanyámnak,
Küldjön párnát szegény Sándor fiának,
De az anyja azt válaszolta rája:
Göndör haja legyen az ő párnája!

Megüzenem én a feleségemnek,
Viselje gondját mind a két gyermeknek,
Se kandásznak, se pásztornak ne adja,
Legyenek betyárok, mint volt az apja!

*

Édesanyám, mér' szültél a világra,
Dobtál volna a zavaros Tiszába,
Tisza vize mosott volna Dunába,
Most nem volnék senki megcsalt babája.

Édesanyám akkor kezdett siratni,
Mikor kezdett kofferomba pakolni,
Édesanyám, ne sirasson engemet,
Menjen haza, növelje fel öcsémet!

Éjfél van már, mégsem akar virradni,
Kelj fel, rózsám, ha el akarsz búcsúzni,
Fel is kelek, mert nem bírok aludni,
Fáj a szívem, hogy téged itt kell hagyni.

14. Édesanyám, hol van az az édes tej

Feketelak

Édesanyám, hol van az az édes tej,
Amelyikkel katonánok nevelt fel?
Atdad vóna tejedet a macskánok,
Ne neveltél volna föl katonánok!
s Atdad vóna tejedet a macskánok,
Ne neveltél volna föl katonánok!

s Édesanyám, menjen haza, ne sírjan,
Menjen haza, nékem levelet írjan!
s Írja meg, hogy az én babám kit szeret,
s Kivel tölti jel ezt a három évet!
s Írja meg, hogy az én babám kit szeret,
Kivel tölti jel ezt a három évet!

de Édesanyám, menjen haza, ne sírjan,
s Menjen haza, s növelje fel öcsémet!
Mert az öcsém nem katonának való,
Gyöngé szegény, megrúgja ja huszárló.
s Mert az öcsém nem katonának való,
Gyöngé szegény, megrúgja ja huszárló.

*

Édesanyám, mért szültél a világra,
Dobtál volna ja zavaros Tiszába,
Tisza vize mosott volna széles Dunába,
Ne legyek a senki megunt babája!

s Édesanyám, ki a huszár, ha én nem,
Ki nyergeli fel a lovat, ha én nem?
Fölnyergelem a lovamat, a sárgát,
s Megkerülem Erdélyország határát!

*

Édesanyám is volt nékem, de már nincs,
Mert elvitte a szegedi nagy árvíz,
Kilenc éve, hogy én aztat halászom,
Könnyeimtől még a vizet se' látom.

Kihalásztam édesanyám kendőjét,
Négy sarkára ráírtam a nevét,
Közepébe azt a jajsztót varrattam,
Édesanyám, jaj de árván maradtam!

Régi babám, engem amér' megcsaltál,
Azér' engem meg nem szomorítottál,
Megcsaltad te, kisangyalom, magadat,
Úgyse' találsz nálomnál igazabbat!

*

s Mára péntek, hónap szombat,
vasárnap,
Seperjétek, falumbeli leányok,
Seperjétek ki az utcát simáro,
Jön a babám, csikorog a csizmájo

15. Falu végén van egy malom

Buza

Falu végén van egy malom, bánatot
őrölnék azon,
Én vagyok annak molnárja, ki a bánatot
próbálja.
Fekete gyász, fehér öröm (!), bánat ez
nekem, nem öröm.
A-na-na-na, na-na-na-na, na-na-na-[na].

Édesanyám mondta nékem, minek a
szerető nékem?

Mondtam, anyám, házasíts meg, mind azt
mondtad,
hogyan ráérek!

Elvették a szeretőmet, soha nem
házasodok meg!

La-la-la-la, la-la-la-la, la-la-la-la.

*

Mondtam, apám, házasíts meg, azt
mondtad, hogy még ráérek,

Elvették a szeretőmet, soha se házasodok
meg.

Verd meg, Isten, azt a szívet, s aki kettőt-
hármot szeret,

Mert én csak egyet szerettem, s azért
eleget szenvedtem!

*

Jaj, Istenem, de víg voltam, s amíg szeretni
nem tudtam,

Ha szeretni megtanultam, egészen
gyászba borultam,

Fekete gyász, fehér ürem, bánat ez
nékem, nem örem (öröm),

Fekete gyász, fehér ürem, bánat ez
nékem, nem örem!

Úgy elmennék, ha mehetnék, ha szabad
madár lehetnék!

Szabad madár vagy te, rózsám, mégis
ritkán jössz te hozzám,

Ha én olyan szabad volnék, este-reggel
nálad volnék,

Ha én olyan szabad volnék, este-reggel
nálad volnék!

*

Násznagyasszony pendelye, s a kertre van
terítve.

Násznagyuram, őrizze, hogy a szél el ne
vigye!

De ja szél el nem viszi, mert a folt nem
engedi,

Mert a cérna, meg a folt háromezer pengő
volt.

s A pálinka citromos, násznagyuram, de
csinos,

A pálinka szegfűszeges, násznagyuram, de
szerelmes,

A pálinka szegfűszeges, násznagyuram, de
szerelmes,

s A pálinka szegfűszeges, násznagyuram,
de szerelmes!

*

Ver' meg, Isten, ver' meg azt, kinek szíve
nem igaz,

Mert az enyém igaz volt, s mégis
megcsalatkozott.

A-na-naj-na, na-na-na-na, na-na-n[a].

s Verd meg, Isten, azt a vermet, ahol az én
rózsám termett,

Hogy ne teremjen több rózsát, bús szívem
szomorítóját,

s A-na-na-na, na-na-na-na, na-na-na.

s Falu végén van egy malom, bánatot
őrölnek azon,

Én vagyok annak molnárja, ki a bánatot
próbálja,

s A-na-na-na, na-na-na-na, na-na-na

16. Édesanyám úgy szeretett

Feketelak

Édesanyám úgy szeretett,

Bölcsőbe tett, s úgy rengetett,

Csicset adott, s elaltatott, mégis
idegennek adott.

s A-daj-daj-da, da-daj-da.

Édesanyám sok szép szava,

Kire nem hallgattam soha,

Hallgattam a másokéra, nem az
édesanyáméra.

s A-daj-daj-da, da-daj-da.

*

Fehér galamb szállt a házra,

Édesanyám, Isten áldja,

Köszönöm a nevelését, hozzám való
szívességét.

s A-daj-daj-da, da-daj-da.

Úgy elmennék, ha mehetnék,

Ha szabad madár lehetnék,

Ha én olyan szabad volnék, éjjel-nappal
nálad volnék.

s A-daj-daj-da, da-daj-da.

17. Édesanyám mondta nékem, minek a szerető nékem

Feketelak

Édesanyám mondta nékem, minek a
szerető nékem,

De szavára nem hallgattam, titkon
szeretőt tartottam.

s Minek nékem ez a falu, ha szívem mindig
szomorú,

Minek nékem ez a város, ha nem vagyok
benne páros,

Minek nékem mindenki, hogyha hű
szeretőm nincs!

s Hajtsd ki, rózsám, az ökreket, legeltesd
meg szegényeket,

Tilalmasba ne hadd őket, mert elveszik a
szűrődet!

Ha elveszik a szűrődet, mivel takarsz be
engemet?

Van nekem egy cifra subám, s avval
takarlak bé, babám,

Van nekem egy cifra subám, avval takarlak
bé, babám.

s Ki nem akar búval élni, menjen
menyországbo lakni,

s Csináljon az égre házot, ott nem éri
semmi bánat,

Csináljon az út szélére, s ott nem éri
semmiféle,

Csináljon az út szélére, ott nem éri
semmiféle!

s Aj-da-da-daj-da, da-daj-da.

18. Jaj de fent van a buzai nagy harang

Buza

Jaj de fent van a buzai nagy harang,
Húzza aztat három fehér vadgalamb,
Mind a három elvállott a párjától, párjától,
Mi is, babám, úgy válunk el egymástól!

Jaj be kesken, jaj be hosszú az az út,
Amelyiken az én babám elindult,
Térjél vissza étlen, hosszú utadról, utadról,
Emlékezz meg a szombat esti szavadról!

Visszatérni, visszatérni nem lehet,
A szerelmet eltitkolni nem lehet,
A szerelem szélesebb a tengernek vizénél,
Árvább vagyok a lehulló levélnél!

19. Felszántatom a buzai nagy utcát

Buza

Felszántatom a buzai nagy utcát,
Vetek belé piros pünkösdi rózsát,
Én beoltom magamat piros rózsának,
Aki szeret, szakasszon le magának!

Azt a gyűrűt, amit adtam, add vissza,
Mert közöttünk a szerelem nem tiszta!
Hej, én édes Istenem, hogy adjam vissza,
Nem volt arany, rég megette a rozsdá.

Hegyek alján folydogál el a Tisza
A szívemet nagy bánat szomorítja
A szívemről le se hullik sejt de a bánat
Míg csak párja nem leszek a babámnak

20. Ezerkilencszáztizennégy évben

Feketelak

Ezerkilencszáztizennégy évbe',
Gyászba borult az egész világ népe,
Ferencz Jóska, ej-haj, háborút indított,
Sok jó édesanyát de meg szomorított.

Anyám, anyám, édes, kedves anyám,
Te voltál a felnevelő dajkám,
Születésem napján de nagyon örültél,
Engem a háborúba felneveltél.

Anyám, anyám, édes kedves anyám,
Szedje össze minden civil ruhám,

Szedje össze s zárja a láda fenekébe,
Soha még a világ nem öltözöm bele!

Ezerkilencszáztizennégy évbe',
A Jóisten lenézett a földre,
Lenézett a szép Magyarország közepébe,
Ej, a legénység megyen a harctér[re].

21. Elémentem a vármegye ajtónál

Buza

Elémentem a vármegye ajtónál,
s Nem hallottam egyebet a jajszónál,
Jobb lábamon, bal kezemen a bilincs,
Felsőhajtok, szánakozom, senkim sincs!

Édesanyám karján nevelt engemet,
s Mégse' tudja az én bús életemet,
Mert ha tudná az én bús életemet,
Éjjel-nappal csak siratna engemet

22. Erdőben, erdőben, szép kerek erdőben

Buza

Erdőben, erdőben, szép kerek erdőben,
Epret szed a babám rózsás kötényében.

Szedjed, babám, szedjed, hogy el ne
hervadjon,

Hogy a mi szerelmünk félbe ne szakadjon!

Nem zörög a levél, ha a szél nem fújja,

Szerettelek, babám, az Isten is tudja,

Titok a szerelem, félek az édesanyádtól,
Ha elvárod, babám, elveszlek a nyáron

23. Kimentem a zöld erdőbe, hej, kék ibolyát szedni

Buza

Kimentem a zöld erdőbe, hej, kék ibolyát
szedni,

de Ott hallok egy kakukkmadárt szépen
kakukkolni,

Szólj még egyet, kakukkmadár, s a többit
elvárom,

Az hagyott el, kit szerettem, hej, amíg
élek, bánom.

s Ablakidnál, barna kislány, hej, jó estét, jó
estét,

ã Szállást kérni jöttem hozzád, ha te
beengednél,

ã Akármilyen csavargónak szállást nem
adhatok,

Nincs itthon az édesanyám, ej, csak
egyedül vagyok.

s De azér' a szép szavadér', hej, téged
beengedlek,

Széket adok, leültetlek, szépen lefektetlek,

s Csipkés szélű paplanyommal szépen
betakarlak,

Átölellek két karommal, hej, reggelig
csókollak

24. De szeretnék zöld erdőbe' fa lenni

Buza

De szeretnék zöld erdőbe' fa lenni,
De még jobban tölgyfa nevet viselni,
Mert a tölgyfa kék lánggal ég, kék lánggal
ég füst nélkül,
Az én szívem soha nincs bánat nélkül.

Mert a tölgyfa, sejahaj, kék lánggal ég füst
nélkül,

Az én szívem soha nincs bánat nélkül.
Addig megyek, míg a szememmel látok,
Míg egy sűrű kerek erdőt találok,
Sűrű erdő, sejahaj, közepében a sírom,
Édesanyám, arra kérem, ne sírjon!

*

Az éjszaka nem aludtam egy órát,
Meghallgattam a szeretőm panaszát,
Éjfél után, sejahaj, mondta meg, hogy mi
baja,
Járna hozzám, de az anyja nem hagyja.

Verje meg az Isten a te anyádat,
Miért csinált', hogy bolonduljak utánad,
Zúgjál erdő, sejahaj, csengjél mező,
falevél,
Szeress, babám, akit eddig szeretted!

Úgy meguntam ezt a legént szeretni,
De még jobban a gyűrűjét viselni!
Csütörtökön, sejahaj, megmondtam az
anyjának:

Köszönöm a jóságát a fiának.

25. A buzai hegy alatt, hegy alatt

Buza

A buzai hegy alatt, hegy alatt,
Barna kislány piros rózsát arat,
Én vagyok a piros rózsza kéveköttője,
Gyáva legény, kinek nincs szeretője!

Ezt a kislányt ne vedd el, ne vedd el,
Nem győződ el selyemkeszkenővel!
Hármat köt a fejére, hat a nyakára,
Tizediket a karcsú derekára.

*

A kékesi sorozószobába',
Piros rózsza nyílik az ablakába',
Én is egyet szakasztottam, hej, de belőle,
Három évig meg (nem érthető) megyek
érte.

*

Életemnek a legszebbik korába›,
s Öltöztetnek fel a komisz ruhába,
s Jobbról balra pofoztak a cigány (román)
káplárok,
Sose' töltöm le a katonaságot!
s Piros alma, ne gurulj, ne gurulj,
s Értem, babám, ne búsulj, ne búsulj,
s Mert én regruta*²⁷vagyok, s mégsem
búsulok,
s Jó az Isten, hogyha megszabadulok

26. Édesanyám sokat intett a jóra

Mezőörményes

de s Édesanyám sokat intett a jóra,
Ne menj, fiam, sokat este faluba,
Mert betörök a te gyöngye fejedet,
Ki mossa ki a te véres ingedet?

de s Édesanyám, ha meguntál tartani,
Vigyél engem a vásárban eladni,
Adjál oda a legelső kérőmnek,
Ha nem adtál a régi szeretőmnek.

Az ibolya kéket nyílik, nem sárgát,
Az én babám mással éli világát,
s Mással éli, másnak ül az ölébe,
Másnak kacsint két ragyogó szemébe.
Mással éli, másnak ül az ölébe,
Másnak kacsint két ragyogó szemébe